

— Такъвъ щѣше да бжде и моя синъ! въздъхнала тя.

Още незатихналъ шумътъ отъ улицата, царьтъ и Марко влѣзли при нея. Великанътъ останалъ до вратата и съ умиление гледалъ старата жена. Вълкашинъ избързалъ къмъ нея, пригърналъ я. Тя заплакала на рамото му. Тогавъ Вълкашинъ заговорилъ:

Майчице! не позна ли, кого ти вода?

Старата повдигнала глава, погледнала презъ сълзи.

— Ахъ, простено да ми е, гостенино, дето съ сълзи ви посрѣщамъ. Умрѣлъ синъ имамъ, него ми спомнихте!

Марко протегналъ ржце:

— Мамо! трепналъ гласътъ му.

Царицата погледнала очудена. Вълкашинъ се засмѣлъ:

— Е, стига, майчице! казалъ той. Здравъ и живъ излѣзе сина ни. Прегърни го.

— Мамо! проговорилъ Марко и пристѣпилъ.

— Вѣнъ гърмѣли тѣпани и викове. Народътъ се тѣлпѣлъ около двореца. Развѣвали се кърпи и шапки.

Царицата се хвърлила въ ржцетѣ на Марко. Тя треперѣла отъ радостенъ плачъ, бѣбрѣла неразбрани думи, гледала съ изумени очи.

— Хайде, понарадвайте се, казалъ Вълкашинъ, азъ ще излѣза малко.

Той тръгналъ къмъ вратата. Още не стигналъ, дигналъ ржка, прехваналъ грѣдъ и като грамада мекъ снѣгъ се повалило неговото побѣлѣло, старческо тѣло на земи. Марко и царицата се хвърлили къмъ него. Царьтъ дишалъ тежко; срѣдъ бѣлитѣ коси неговото мжжествено лице изглеждало блѣдо като на мъртвецъ. Марко бързо го пренесълъ на легло. Не